

¿On vas, Lluch?

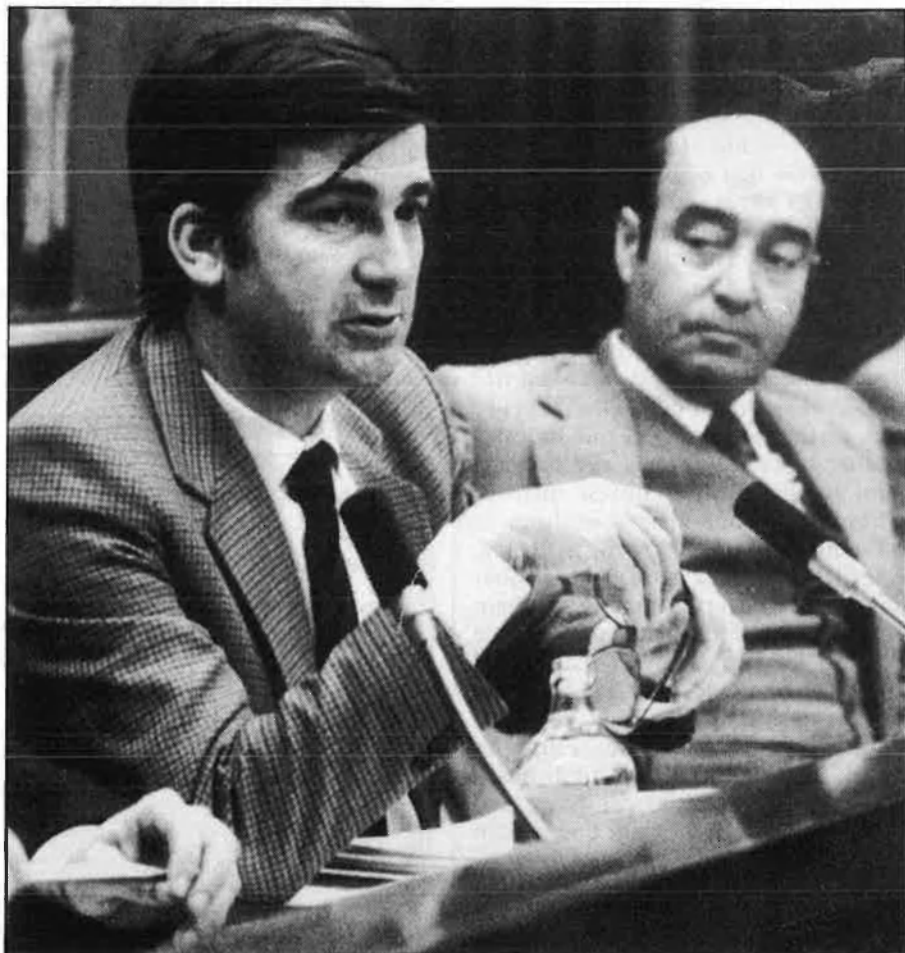
Mentre el PSC anuncia una moció de reprovació contra el conseller Laporte, el ministre de Sanitat, Ernest Lluch ha anunciat que optarà a una càtedra en la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona.

Oriol Domingo

Potser ja n'hi ha prou de parlar de l'OTAN. Fer-ho encara del referèndum serveix per dibuixar el retrat d'Ernest Lluch, ministre espanyol que vol ser catedràtic barceloní.

És notori que Jordi Pujol s'ha declarat sempre atlantista, fins i tot durant la campanya del referèndum. No va amagar el 12 de març que aniria a votar, però no va revelar el sentit del seu vot, perquè, donades les característiques de la consulta felipista, Convergència i Unió va propugnar la llibertat de vot. El ministre aspirant a catedràtic va prendre posició al respecte. Va dir uns dies abans del dotze de març que l'actitud de Pujol sobre l'OTAN, o Aliança Atlantista en llençatge monclovita, tindria «efectes negatius» per a Catalunya, «perquè seria l'únic país a Europa en què el president del govern no s'hi ha definit encara». I va sentenciar: «Catalunya pagarà cara la situació desairada en què ens ha col·locat el president de la Generalitat, perquè aquestes coses no s'obliden».

¿Què passarà ara quan a Catalunya, com a Euskadi, per exemple, a diferència de la resta de l'Estat espanyol, la proposta governamental ha sortit clarament derrotada? ¿Què volia dir Lluch amb les seves paraules? ¿Foren pronunciades, aquestes paraules, per Lluch a títol personal o com a ministre del govern del PSOE? Els fets, i no les declaracions, donaran resposta a aquests interrogants. De moment, una de les possibilitats és pensar que es tracta d'unes declaracions d'exclusiva responsabilitat de Lluch. Al cap i a la fi, Lluch ja ha demostrat que en esdeveniments decisius per a Catalunya ha actuat pel seu compte. Un dels exemples més clars és el de l'afer de la Loapa. El PSC-PSOE fou plenament partidari d'aquesta llei. Malgrat això, el PSC opta en un moment determinat per presentar unes esmenes a aquell projecte de llei. Lluch, que en aquella època era portaveu dels socialistes ca-

Ministre Lluch: una candidatura a càtedra que ha provocat expectació.

talans al Congrés de Diputats, va haver de dimitir d'aquest càrrec perquè es va negar a fer-se ressò de les esmenes que el seu partit havia decidit presentar a aquell projecte loapitzador. ¿Què pretenia Lluch? ¿On anava? El fet és que temps després, celebrades les eleccions generals del 1982, Lluch era nomenat ministre de Sanitat pel president Felipe González.

Ara Lluch, com a ministre de Sanitat, ha mantingut un llarg conflicte amb el conseller Josep Laporte sobre el finançament de la sanitat catalana. L'un i l'altre, com a representants del govern central i del govern català, respectivament, sostenen de fa temps posicions diferents sobre el percentatge que correspon a la seguretat social a

Catalunya. Curiosament, poc abans del referèndum, l'administració central va reconèixer que devia a la Generalitat vint mil milions de pessetes, en concepte de liquidació del pressupost de l'any 84, i com una part del pressupost del 85. I això que ja estem al segon trimestre d'aquest 1986. Aquest endarreriment en el pagament és una de les principals causes que ha posat en dificultats la gestió del doctor La-

porte com a conseller de Sanitat.

Són unes dificultats que el PSC aprofitarà una vegada passada la setmana santa per presentar al Parlament una moció de reprovació contra Laporte, tal com han anunciat periòdicament, de fa temps.

Potser la moció de reprovació coincidirà amb l'obtenció de Lluch de la càtedra d'Història de la Doctrina Econòmica de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona. Davant la circumstància que un ministre s'hagi presentat a aquesta oposició, els altres quatre opositors o candidats s'han retirat. I és que la candidatura del ministre de Sanitat ha provocat expectació i suspicàcies en la comunitat universitària catalana. □